

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. Варна, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимир Т. Василев

Членове: Светла В. Пенева
Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Мирела Огн. Кацарска Въззивно гражданско дело № 20233100502360 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба въззивна жалба с вх. № 64395/31.08.2023 г. на Д. Д. Д., П. В. П. и Л. Й. М. против Решение № 2902/10.08.2023 г. по гр.д. № 11185/2022 г. по описа на Варненски районен съд, XVII състав В ЧАСТТА, с която е признато по отношение на тях, че В. К. М. и Д. Е. М. са собственици, както следва: на реална част с площ от 361 кв.м., обозначена на скица Приложение № 1 със син щрих /л. 72/ и обозначена със сини пресечени линии и площ от 361 кв.м. на Комбинирана скица № 5 от заключението на вещото лице /л. 181/, от ПИ с идентификатор № *** по КККР на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18- 92/14.10.2008 г. на ИД на АГКК, находящ се в ***, целият с площ 2002 кв.м., при съседни: имоти с идентификатори ***, придобита въз основа на упражнявано от ищите давностно владение в периода 1994 г. – 08.2022 г., включително чрез присъединяване на владението на праводателите им, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК и на реална част с площ от 106 кв.м., обозначена на скица Приложение № 2 с червен щрих /л. 73/ и обозначена със сини пресечени линии и площ от 106 кв.м. на Комбинирана скица № 5 от заключението на вещото лице /л. 181/, от ПИ с идентификатор № *** по КККР на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-92/14.10.2008 г. на ИД на АГКК, находящ се в ***, целият с площ 768 кв.м., номер по предходен план 5169687, при съседни: имоти с идентификатори ***, ***, придобита въз

основа на упражнявано от ищите давностно владение в периода 1994 г. – 08.2022 г., включително чрез присъединяване на владението на праводателите им, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК.

Във въззивната жалба се твърди, че решението е неправилно. Излагат доводи за незаконосъобразност на атакуваното решение като резултат от неправилно формиране на вътрешното убеждение на съда въз основа на събраните по делото доказателства. Излага се, че ВРС неправилно е приел, че давността започва да тече от приемане на ПНИ. Оспорва се владението на М.и да е било явно, спокойно, непрекъснато и поС.но. Релевира се, че реалната част, която попада в улица не може да бъде придобита по давност. Отправя се искане за отмяна на обжалваното решение като като неправилно и необосновано. Претендират се направените по делото разноски.

Депозирана е и въззивна жалба с вх. № 64531/31.08.2023 г. от община Варна против Решение № 2902/10.08.2023 г. по гр.д. № 11185/2022 г. по описа на Варненски районен съд, XVII състав В ЧАСТТА, с която е признато по отношение на нея, че В. К. М. и Д. Е. М. са собственици на реална част с площ от 106 кв.м., обозначена на скица Приложение № 2 с червен шрих /л. 73/ и обозначена със сини пресечени линии и площ от 106 кв.м. на Комбинирана скица № 5 от заключението на вещото лице /л. 181/, от ПИ с идентификатор № *** по КККР на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-92/14.10.2008 г. на ИД на АГКК, находящ се в ***, целият с площ 768 кв.м., номер по предходен план 5169687, при съсед: имоти с идентификатори ***, ***, ****, ***, ***, ***, придобита въз основа на упражнявано от ищите давностно владение в периода 1994 г. – 08.2022 г., включително чрез присъединяване на владението на праводателите им, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК.

Във въззивната жалба се твърди, че решението е неправилно и необосновано. Излагат доводи за незаконосъобразност на атакуваното решение като резултат от неправилно формиране на вътрешното убеждение на съда въз основа на събраните по делото доказателства. Излага се, че ВРС не е съобразил, че с ПНИ са новообразувани процесните ПИ с №№ 9687, 679 и 4438, като владението на ищите върху реална част от ПИ № 9687 е смущавано и прекъсвано от действия на общината и други органи. Твърди се, че първоинстанционния съд е допуснал нарушение на материалния закон като не е съобразил императивната разпоредбата на чл. 28, ал. 5 от ППЗСПЗЗ. Релевира се, че процесната реална част не може да бъде придобита по давност. Отправя се искане за отмяна на обжалваното решение като неправилно и необосновано. Претендират се направените по делото разноски.

Въззиваемите В. К. М. и Д. Е. М. в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК депозират отговор на въззивните жалби, с който се излага, че решението на ВРС не страда от твърдяните в жалбите пороци и отправя искане същото да бъде потвърдено. Прави се искане за издаване на съдебно удостоверение, по силата на което да се снабди с друго такова от община Варна, от което да е видно дали към настоящия момент е проведено отчуждително производство по отношение на ПИ № *** по КК на гр. Варна. Претендират се разноски.

В съдебно заседание страните, чрез процесуалните им представители поддържат изразената позиция по спора, като всяка претендира присъждане на разноски.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по исówek на В. К. М. и Д. Е. М. с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, както следва: против Д. Д. Д., П. В. П. и Л. Й. М. за приемане за установено, че ищците са собственици на реална част с площ от 361 кв.м., обозначена на скица Приложение № 1 със син щрих /л. 72/ и обозначена със сини пресечени линии и площ от 361 кв.м. на Комбинирана скица № 5 от заключението на вещото лице /л. 181/, от ПИ с идентификатор № *** по КККР на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-92/14.10.2008 г. на ИД на АГКК, находящ се в ***, целият с площ 2002 кв.м., при съседи: имоти с идентификатори ***, придобита въз основа на упражнявано от ищците давностно владение в периода 1994 г. – 08.2022 г., включително чрез присъединяване на владението на праводателите им и против Д. Д. Д., П. В. П., Л. Й. М. и община Варна за приемане за установено, че ищците са собственици на реална част с площ от 106 кв.м., обозначена на скица Приложение № 2 с червен щрих /л. 73/ и обозначена със сини пресечени линии и площ от 106 кв.м. на Комбинирана скица № 5 от заключението на вещото лице /л. 181/, от ПИ с идентификатор № *** по КККР на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-92/14.10.2008 г. на ИД на АГКК, находящ се в ***, целият с площ 768 кв.м., номер по предходен план 5169687, при съседи: имоти с идентификатори ***, ***, ****, ***, ***, ***, придобита въз основа на упражнявано от ищците давностно владение в периода 1994 г. – 08.2022 г., включително чрез присъединяване на владението на праводателите им.

С уточняваща молба с вх. № 1381/18.01.2024 г., депозирана пред ВОС след оставяне без движение на исковата молба от страна на въззивната инстанция, ищците уточняват, че правния им интерес от насочване на иска с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК досежно реална част с площ от 106 кв.м. от ПИ № № *** по КК на гр. Варна против Д. Д. Д., П. В. П. и Л. Й. М. произтича от обстоятелството, че същите процесната част попада в границите на реституирания на ответниците имот /стар имот № 3579 по ПСИГ/, като за същият липсва проведена отчуждителна процедура от страна на община Варна, макар същата да е записана като собственик в ПНИ. Прецизира се и твърдения придобивен способ на ищците върху претендираните реални части, а именно по давност, чрез владение упражнявано от М.и в режим на СИО в периода от 12.09.2017 г. до 07.08.2022 г. – датата на предявяване на исковете в съда, с присъединеното владение на праводателят К. С. М., упражнявано в периода от 13.04.2006 г. до 12.09.2017 г., с присъединеното владение на праводателите Т. С.а А. за 1/6 ид.ч., Н. С. М. за 4/6 ид.ч. и К. С. М. за 1/6 ид.ч., упражнявано в периода от 02.07.1994 г. до 13.04.2006 г.

В срока по чл. 131 от ГПК са депозирани писмени отговори от ответниците, с които оспорват исковете с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК като неоснователни и отправят искане за тяхното отхвърляне.

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 259, ал. 2 от ГПК и чл. 263, ал. 1 от ГПК, от надлежно легитимирани страни, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по

валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбите. В обхвата на така посочените въззивни предели ВОС намира, че решението е постановено в границите на правораздавателната компетентност на съда и от законен състав, поради което се явява валидно. Исковете с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК са допустими, тъй като ишците се позовават на самостоятелни собственически права върху реални части от два имота /изтекла в тяхна полза придобивна давност/, наличие на титул за собственост у ответниците Д., П. и М. /влязло в сила реституционно решение/ и вписването в ПНИ и КК като собственици, както следва: община Варна на ПИ № № *** по КК на гр. Варна, а останалите ответници на ПИ № *** по КК на гр. Варна.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. 2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбите оплаквания.

Фактическата обстановка по спора е била правилно установена от първостепенния съд, поради което въззивният съд препраща към тази част от мотивите на осн. чл. 272 ГПК.

Пред ВОС е представено и прието Удостоверение от 17.01.2024 г., издадено от община Варна /лист 82/, от което е видно, че към настоящия момент няма открито или приключило отчуждително производство по отношение на имот № 9687 по КК на гр. Варна.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, в предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, достигна до следните правни изводи:

Съобразно разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ГПК всеки може да предяви иск, за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. В тежест на ишците е да докажат, че спорното право е възникнало /правото си на собственост върху реална част с площ от 361 кв.м. от ПИ № *** по КК на гр. Варна и върху реална част с площ от 106 кв.м. от ПИ № № *** по КК на гр. Варна/, а ответниците следва да докажат фактите, които изключват това право.

Ишците твърдят, че са собственици на двете претендирани от тях реални части по силата на оригинално придобивно основание, а именно давност, чрез владение упражнявано от М.и в режим на СИО в периода от 12.09.2017 г. до 07.08.2022 г. – датата на предявяване на исковите в съда, с присъединеното владение на праводателят К. С. М., упражнявано в периода от 13.04.2006 г. до 12.09.2017 г., с присъединеното владение на праводателите Т. С.а А. за 1/6 ид.ч., Н. С. М. за 4/6 ид.ч. и К. С. М. за 1/6 ид.ч., упражнявано в периода от 02.07.1994 г. до 13.04.2006 г.

За да породи ефект на придобивен способ, владението следва да е продължило повече от 5 години /при добросъвестно владение/ или 10 години /при недобросъвестно владение/ съгласно чл.79, ал.1 от ЗС, да е било трайно, явно и необезпокоявано и да не са били налице пречки за придобиване по давност на конкретния имот. В чл.68 от ЗС владението се определя като упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи, лично

или чрез другиго, като своя.

Установява се от доказателствата по делото, в това число заключението на проведената по делото СТЕ, което съдът кредитира изцяло като компетентно и безпристрастно изготвено, че процесните две реални части - едната с площ от 361 кв.м. от ПИ № *** по КК на гр. Варна, а другата с площ от 106 кв.м. от ПИ № № *** по КК на гр. Варна са части от имот № 679 по плана на ползвателските имоти от 1999 г. /помощен план при изготвянето на ПНИ/ с площ от 1067 кв.м. записан в регистъра към плана като собственост на С. Кр. М.. Останалата част от бившия ползвателски имот с площ от 600 кв.м., представляваща понастоящем имот ПИ № *** по КК на гр. Варна е всъщност имота, за който е признато право на собственост по реда на § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ на наследниците на С. Кр. М. с нот. акт № 105, том XXIV, дело № 11316/1994 г. – праводатели на ищците.

От събраните по делото доказателства се установява, че С. К. М. трансформира предоставеното му през 1970 г. право на ползване на 1 дка в *** по реда на § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ в право на собственост върху 600 кв.м. ид. части от място цялото с площ от 1000 кв.м. Установява се също, че и двете процесни реални части попадат изцяло в имот № 7090 по КП от 1956 г. идентичен на имот № 3579 по плана на старите имотни граници /помощен план при изготвянето на ПНИ/ с площ от 8816 кв.м., който е бил реституиран с решение № 610/11.05.1999 г. на ПК-Варна на наследниците на Д. П. М., т.е на ответниците физически лица. С реституционното решение на ответниците е възстановен имот попадащ в землището на В., ***, в терени по § 4, т.е в територии, в които имоти преимуществено са предоставяни за ползване, както и в случая с имота на наследниците на С. М.. Решението на административния орган постановено в полза на наследниците на Д. М. е издадено преди изменение на чл. 14, ал.1 от ЗСПЗЗ /ДВ бр.68/99г./ и с него само се признава правото на собственост в съществуващи стари реални граници, без същевременно да е осъществена точна и актуална към момента на издаването му индивидуализация на имота. Решението е постановено на основание чл. 18ж, ал.1 от ППЗСПЗЗ, към който момент е в сила редакция ДВ бр.122/1997 г., която налага изискването към решението на ПК да бъде приложена скица на имота заверена от административния орган. В реституционната преписка няма данни такава скица заверена от ПК да е била издавана в полза на реституираните собственици, в която възстановяваните имоти да са посочени с техните номера и граници. При това положение макар и постановено преди изменение на чл.14, ал.1 от ЗСПЗЗ /ДВ, бр.68/99г./, доколкото решение № 610/11.05.1999 г. не съдържа индивидуализация на имота, който се реституира, същото не се ползва с конститутивен ефект, т.е не правопоражда права в полза на реституираните собственици по отношение на конкретно определен имот.

Съгласно чл. 28, ал. 4 от ППЗСПЗЗ границите на имотите, правото на собственост върху които се придобива, съответно възстановява, по реда на § 4к, ал. 7 и при условията на § 4а, 4б и 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ, се определят с плана на новообразуваните имоти. Именно с този план се определя точното местоположение и форма на тези имоти, отразявайки придобитите от ползвателите, респ. от бившите собственици права, при съобразяване с ограниченията и възможностите по § 4з от ЗСПЗЗ. Едва след влизане в сила на ПНИ е

извършена индивидуализацията на имота и тогава е настъпило конститутивното действие на решението на поземлената комисия. На това основание съдът приема, че едва през 2008 г. наследниците на бившия собственик – ответници в процеса са могли да защитят правата си по отношение на физически обособените вече имоти, което съгласно трайно установената съдебна практика по приложението на ЗСПЗЗ означава, че от този момент срещу тях принципно е допустимо да тече придобивна давност. В този смисъл Решение № 54 от 14.05.2019г. по гр. д. № № 2800/2018г. на ВКС, II г.о.; Решение № 17/19.02.2016г. по гр.д. № 4335/2015г. на ВКС, II г.о. и др.

В случая от заключението на проведената по делото СТЕ се установява, че ПНИ за ***, в която се намират процесните имоти /двете реални части/ е одобрен със Заповед № РД-08-7706/05.06.2008 г. на областния управител на гр.Варна. По отношение на ПИ № 679, 9687 и 4438 ПНИ не е обжалван и е влязъл в сила след изтичане на двуседмичния срок след обнародването му в ДВ, бр. 57/24.06.2008 г. Съобразно него процесната реална част с площ от 106 кв.м. попада в новообразуван имот № 9687 с обща площ от 768 кв.м. с посочено предназначение – второстепенна улица и записан собственик – Община Варна, а процесната реална част с площ от 361 кв.м. попада в новообразуван имот № 4438 с обща площ от 2002 кв.м. и записан собственик – наследниците на Д. М., т.е. ответниците.

Реалната част с площ от 106 кв.м. от имот № 9687 по ПНИ /идентичен на имот с ид.*** по КК/ е записана като собствена на ответника Община Варна. Позоваването на този ответник е на собственост въз основа на отреждането на целия имот № 9687 за улица. Съгласно заключението на проведената СТЕ /графична част по комбинирана скица № 7/, с ПУП-ПУР приет с решение № 797-5 към протокол № 14/19.12.2012 г. на Общинския съвет в гр.Варна е предвидено провеждане на частична уличната регулация в кв.52 включваща изграждането на улици северно и южно от имот № 4438 по ПНИ /посочени в червен цвят на комбинирана скица № 8/, в това число и процесния имот № 9687 по ПНИ с предназначение – второстепенна улица. Предвидените с ПУР от 2012 г. улично-регулационните линии целят да осигурят достъп до улица /път/ на имотите намиращи се северно от него, в това число и имота на ищите с № 679 по ПНИ. ПУП-ПУР в кв. 52 на ***, влязъл в сила през 2012 г., е приет с решение на Общинския съвет на гр.Варна и представлява план по чл.16а от ЗУТ, с който се определят външните регулационни линии на имотите към улицата. Същият няма за предмет цялостно урегулиране на имотите и за разлика от планът по чл.16, ал.1 от ЗУТ няма незабавно отчуждително действие. Горното означава, че не се счита приложен с влизане в сила на самия план, а едва след изплащане на обезщетение по реда на чл. 205 и чл. 209 от ЗУТ като елемент от процедурата по отчуждаване на имоти частна собственост за изграждане на обекти публична собственост. В този смисъл Решение № 87/01.08.2018 г. по гр.д.№ 2714/2017 г. по описа на ВКС. Улиците се регулират с подробни устройствени планове съгласно чл.14, ал.1 от ЗУТ, но самият факт на отреждането на имот за определени нужди, в случая за улица, не представлява самостоятелно основание за придобиване на право на собственост, като за да бъде завършен сложният фактически състав следва да се заплати обезщетение. До този момент, дори да има отреждане и дори мероприятията да е

реализирано /улицата да е фактически обособена/, имотът не може да се счита за общинска собственост, ако не е реализиран фактическия състав на придобивния способ – отчуждаване. Така Решение № 60081/14.07.2021 г. по гр.д.№ 3370/2020 г. на ВКС.

В настоящия случай няма спор между страните, а и от представеното удостоверение, издадено на 17.01.2024 г. от община Варна е видно, че към настоящия момент няма открито или приключило отчуждително производство по отношение на имот № 9687. Няма спор и се установява от събраните гласни доказателства и СТЕ, че мероприятиято, за което е отреден имот № 9687 – улица не е реализирано на място. Т.е. община Варна не може да се легитимира като собственик на реалната част с площ от 106 кв.м. от ПИ № *** по КК на гр. Варна, въпреки вписването ѝ в регистрите към ПНИ и КК като такъв.

По отношение на реалната част с площ от 361 кв.м. от ПИ № *** по КК на гр. Варна, същата е част от възстановения на ответниците с реституционното решение на ПК-Варна от 1999 г. имот № 3579 по ПСИГ. От съвкупният анализ на събраните по делото доказателства съдът приема за установено, че ищците М.и и техните праводатели действително са упражнявали фактическа власт по отношение на процесните реални части от ПИ № *** по КК на гр. Варна и от ПИ № *** по КК на гр. Варна като част от стопанисвания от тях бивш ползвателски имот /№ 679 по помощния план на ползвателите от 1999 г. с площ от 1067 кв.м./. В този смисъл са показанията на свидетелите Л.С.И. и Г.И.Г.. Вещото лице по СТЕ, при огледа на място на имота е констатирано, че ищците ползват и стопанисват имота в границите му по помощния план на ползвателите от 1999 г., т.е. с площ от 1067 кв.м. достигащ на югоизток до пътя с № 9665.

За да бъде осъществен фактическия състав на придобиваната давност следва да бъде установено владение върху веща, което да продължи в период на 10 години в хипотезата на чл. 79, ал.1 ЗС, на която ищците се позовават. В случая, както посочи по-горе съдът приема, че при липса на отрицателни предпоставки, давностното им владение започва от м. юли 2008 г., когато с влязла в сила Заповед № РД-08-7706/05.06.2008 г, с която е одобрен ПНИ на ***. Когато територията, за която е изготвен, одобрен и влязъл в сила ПНИ, обхваща селищно образувание, какъвто е настоящия случай, приложение следва да намери разпоредбата на чл. 200 от ЗУТ, която предвижда, че реално определени части от поземлени имоти в границите на населените места и селищните образувания могат да се придобиват чрез правни сделки или по давност само ако са спазени изискванията за минималните размери по чл. 19 от ЗУТ – прилагането на това правило е изрично предвидено в чл. 200, ал. 1 от ЗУТ и по отношение на поземлени имоти в границите на селищните образувания.

Изискуемата според чл. 19, ал.1, т. 2 от ЗУТ минимална площ на поземления имот находящ се в селищно образувание е 500 кв.м. и лице най-малко 16 м. Всяка от двете процесни реални части, които се владеят от ищците, а и двете общо, нямат минималните характеристики посочени в закона – едната е с площ от 106 кв.м., а другата с площ от 361 кв.м /общо 467 кв.м./. Не е приложима и разпоредбата на чл.200, ал. 2 от ЗУТ, предвиждаща изключение от забраната за придобиване по давност на имоти под размерите по чл.19 от ЗУТ. Съгласно нея правилото на ал. 1 не се прилага в случаите, когато частта от поземления

имот се присъединява към съседен имот при условията на чл.17, а оставащата част отговаря на изискванията на чл.19 или се присъединява към съседен имот. Приложимостта на чл.17 от ЗУТ се предпоставя от наличието на първоначално урегулиране на територията, при която възникват придаваеми по регулация части между съседни имоти /дворищна регулация/, а не ПУП-ПУР, тъй като същият не урежда регулационния статут на поземлените имоти /вътрешните регулационни линии/. Съгласно трайната съдебна практика /Решение № 154 от 21.12.2020 г. по гр. д. № 4689/2019 г. на I г. о. на ВКС; Решение № 67 от 16.06.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3533/2016 г., II г. о., ГК/ на давността по чл. 200, ал. 2 от ЗУТ може да се позове само собственикът на този имот, към който се придават части от съседен имот при условията на чл. 17, ал. 2, т. 2 или чл. 15, ал. 3 ЗУТ, в случай че той ги е владял 10 години. Т.е. изискването на закона е да има придаваеми части при условията на чл.17 от ЗУТ към имота на лицето, което се позовава на придобивната давност, а не да е налице фактическо присъединяване на част от съседен имот, както е в настоящия случай. В този смисъл Определение № 188 от 28.04.2021 г. на ВКС по гр. д. № 981/2021 г., I г. о., ГК; Решение № 14 от 13.09.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1600/2021 г., II г. о., ГК. С оглед изложеното и при липса на доказателства за присъединяване по силата на първоначална регулация на неурегулирани имоти на процесните две реални части от имотите на ответниците към този на ищците, хипотезата на чл. 200, ал. 2 от ЗУТ, вр. с чл.17 от ЗУТ е неприложима. Присъединяване на реална част от урегулиран поземлен имот към съседен имот, ако тази част не отговаря на изискванията на чл. 19 ЗУТ, както е в настоящия случай, може да се извърши само по реда на чл. 15 ЗУТ – по общата воля на собствениците на съседните имоти, а данни за постигнато съгласие в този смисъл между страните по спора отсъстват.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав приема, че ищците, макар и доказано упражняващи фактическа власт по отношение на процесните две реални части, намиращи се в ***, не са ги придобили на посоченото оригинално основание по причина, че същите не отговарят на изискванията на чл.19 от ЗУТ, за да може да бъдат придобити по давност съгласно чл. 200, ал. 1 от ЗУТ. Неприложимо е и изключението на чл. 200, ал. 2 от ЗУТ при липса на данни за извършено урегулиране на територията на ***, по силата на което процесните реални части да са придадени към имота на ищците № 679 по КК на гр. Варна. При тези съображения предявените от ищците положителни установителни искове за собственост по отношение на реална част с площ от 361 кв.м. от ПИ № *** по КК на гр. Варна и върху реална част с площ от 106 кв.м. от ПИ № № *** по КК на гр. Варна основани на твърдения за придобиването им по давност се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Предвид различните крайни изводи до които достига настоящият съдебен състав, обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено, а предявените от ищците В. К. М. и Д. Е. М. искове с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК срещу ответниците Община Варна, Д. Д. Д., П. В. П. и Л. Й. М. следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

С оглед на изхода на правния спор, в частта за разносните Решение № 2902/10.08.2023 г. по гр.д. № 11185/2022 г. по описа на Варненски районен съд, XVII състав следва да бъде ревизирано.

В първоинстанционното производство ответниците Д. Д. Д., П. В. П. и Л. Й. М. са отправили искане с правно основание чл. 78, ал. 3 от ГПК за присъждане на направените по делото разноси, като такива следва да им се присъдят, поради което ишците М.и следва да бъдат осъдени да заплатят сумата от 2 250 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представен договор за правна защита и съдействие / лист 232/.

В първоинстанционното производство ответникът община Варна е отправил искане с правно основание чл. 78, ал. 3 от ГПК за присъждане на направените по делото разноси, като такива следва да му се присъдят, поради което ишците М.и следва да бъдат осъдени да заплатят сумата от 1000 лева, представляваща заплатен депозит за СТЕ – 800 лева и юрисконсултско възнаграждение – 200 лева, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от НЗПП.

За въззивна инстанция на въззивниците Д. Д. Д., П. В. П. и Л. Й. М. на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, следва да им се присъдят разноси като въззиваемите М.и следва да бъдат осъдени да заплатят сумата от 2069.13 лева, представляваща заплатена държавна такса – 69.13 лева и заплатено адвокатско възнаграждение – 2 000 лева, съобразно представен договор за правна защита и съдействие /лист 84/ и намалено до размера на 2000 лева. Възражението на въззиваемите М.и с правно основание чл. 78, ал. 5 от ГПК се явява основателно предвид това, че минималното адвокатско възнаграждение, съобразно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. е в размер, както следва: сумата от 559.14 лева по иска за реална част с площ от 106 кв.м. и сумата от 1182.54 лева по иска за реална част с площ от 361 кв.м., а заплатеното такова е в размер на 2850 лева, но тъй като делото се характеризира с фактическа и правна сложност, предвид вида му /спор за собственост/ и извършените процесуални действия – събирани са писмени и гласни доказателства и ползването на специални знания, горното следва да бъде намалено само до сумата от 2000 лева, а не до минималния определен размер в Наредба № 1/09.07.2004 г. или общо 1741.68 лева.

За въззивна инстанция на въззивника община Варна, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, следва да му се присъдят разноси като въззиваемите М.и следва да бъдат осъдени да заплатят сумата от 225 лева, представляваща заплатена държавна такса – 25 лева и юрисконсултско възнаграждение – 200 лева, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от НЗПП.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 2902/10.08.2023 г. по гр.д. № 11185/2022 г. по описа на Варненски районен съд, XVII състав, като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ исковете на В. К. М., ЕГН *****, Д. Е. М., ЕГН *****, двамата с адрес: с адрес: *** с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, както следва: 1/ против Д. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: ***, П. В. П., ЕГН *****, с адрес: г*** и Л. Й. М., ЕГН *****, с адрес: *** за приемане за установено, че В. К. М., ЕГН *****, Д. Е. М., ЕГН *****, двамата с адрес: с адрес: *** са собственици на реална част с площ от 361 кв.м. от ПИ № *** по КК на ***, при граници на частта: ПИ № ***, ПИ № *** и останалата част на ПИ № ***, заключена между точките А, В, С и D и застрихована с червен цвят на скицата на вещото лице на лист 181 от делото, която приподписана от съда съставлява неразделна част от решението, основан на твърдения за придобиване на собствеността по давност, чрез владение упражнявано от В. К. М. и Д. Е. М. в режим на СИО в периода от 12.09.2017 г. до 07.08.2022 г. – датата на предявяване на исковете в съда, с присъединеното владение на праводателя К. С. М., упражнявано в периода от 13.04.2006 г. до 12.09.2017 г., с присъединеното владение на праводателите Т. С.а А. за 1/6 ид.ч., Н. С. М. за 4/6 ид.ч. и К. С. М. за 1/6 ид.ч., упражнявано в периода от 02.07.1994 г. до 13.04.2006 г. и 2/ против ОБЩИНА ВАРНА, с адрес: ***, представлявано от кмета Б.К., Д. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: ***, П. В. П., ЕГН *****, с адрес: г*** и Л. Й. М., ЕГН *****, с адрес: *** за приемане за установено, че В. К. М., ЕГН *****, Д. Е. М., ЕГН *****, двамата с адрес: с адрес: *** са собственици на реална част с площ от 106 кв.м. от ПИ № *** по КК на ***, при граници на частта: ПИ № ***, ПИ № ***, ПИ № *** и останалата част от ПИ № ***, заключена между точките А, D, Е, F на скицата на вещото лице на лист 181 от делото, която приподписана от съда съставлява неразделна част от решението, основан на твърдения за придобиване на собствеността по давност, чрез владение упражнявано от В. К. М. и Д. Е. М. в режим на СИО в периода от 12.09.2017 г. до 07.08.2022 г. – датата на предявяване на исковете в съда, с присъединеното владение на праводателя К. С. М., упражнявано в периода от 13.04.2006 г. до 12.09.2017 г., с присъединеното владение на праводателите Т. С.а А. за 1/6 ид.ч., Н. С. М. за 4/6 ид.ч. и К. С. М. за 1/6 ид.ч., упражнявано в периода от 02.07.1994 г. до 13.04.2006 г., като неоснователни.

ОСЪЖДА В. К. М., ЕГН *****, Д. Е. М., ЕГН *****, двамата с адрес: с адрес: *** ДА ЗАПЛАТЯТ на Д. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: ***, П. В. П., ЕГН *****, с адрес: г*** и Л. Й. М., ЕГН *****, с адрес: ***, както следва: сумата от 2 250 /две хиляди двеста и петдесет/ лева – разноски за първоинстанционното производство и сумата от 2069.13 /две хиляди шестдесет и девет лева и тринадесет стотинки/ лева – разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА В. К. М., ЕГН *****, Д. Е. М., ЕГН *****, двамата с адрес: с адрес: *** ДА ЗАПЛАТЯТ на ОБЩИНА ВАРНА, с адрес: ***, представлявано от кмета Б.К., както следва: сумата от 1000 /хиляда/ лева – разноски за първоинстанционното

производство и сумата от 225 /двеста двадесет и пет/ лева – разноси за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____